

Arrest

nr. 104888 van 12 juni 2013
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 10 juni 2013 per faxpost heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van *“het bevel om het grondgebied te verlaten te willen opheffen die tengevolge van de beslissing van 5 juni 2013 zou kunnen worden uitgevoerd”*.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2013 om 11 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker diende op 30 januari 2012 een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 21 mei 2012 onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris).

Deze beslissing werd op 1 juni 2012 ter kennis gebracht en op diezelfde dag werd de verzoeker in kennis gesteld van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Op 2 juli 2012 diende verzoeker een annulatieberoep en een vordering tot schorsing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen deze twee beslissingen. Op 17 oktober 2012 vernietigde de Raad bij arrest nr. 89 925 de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet alsook het bijhorend bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 17 juli 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). De verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in bij de Raad. Bij arrest nr. 89 926 van 17 oktober 2012 werden deze vorderingen door de Raad verworpen.

1.3. Op 26 oktober 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing houdende de onontvankelijkheid van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging van 30 januari 2012 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze beslissing werd bij 's Raads arrest nr. 90 687 van 29 oktober 2012 in haar tenuitvoerlegging geschorst. Op 18 januari 2013 werd de beslissing van 26 oktober 2012 vervolgens ingetrokken. Het beroep tot nietigverklaring dat tegen deze beslissing werd ingediend werd doelloos en bij arrest nr. 98 921 van 15 maart 2013 werd de afstand van geding vastgesteld.

1.4 Op 25 februari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris wederom een nieuwe beslissing houdende de onontvankelijkheid van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging van 30 januari 2012 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in. Dit beroep is bij de Raad gekend onder het rolnummer 123.989 en is momenteel nog hangende.

1.5 Op 5 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten en vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de thans bestreden beslissing, zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 5 juni 2013 en is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie W. V(...) P(...), attaché

En exécution de la décision du délégué de la Secrétaire d'Etat à l'Asile et la Migration, et à l'Intégration sociale V(...) P(...), attaché

wordt aan

il est enjoint à

de persoon die verklaart zich A(...), M(...) L(...) te noemen, geboren te K(...) op (...), en welke verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn,

la personne déclarant se nommer A(...), M(...) L(...), né(e) à K(...) le (...), et qui déclare être de nationalité népalaise,

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië⁽³⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven⁽⁴⁾.

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que les territoires des Etats suivants :

Allemagne, Autriche, Danemark, Espagne, Estonie, Finlande, France, Grèce, Hongrie, Islande, Italie, Lettonie, Liechtenstein, Lituanie, Luxembourg, Malte, Norvège, Pays-Bas, Pologne, Portugal, Slovaquie, Slovaquie, Suède, Suisse et Tchèque⁽³⁾ sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre⁽⁴⁾.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

☒ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

☒ 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

☒ Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of

uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

☒ Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

En vertu de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, une décision d'éloignement est prise à l'égard du ressortissant d'un pays tiers sur base des motifs suivants :

☒ 1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;

☒ 12° s'il fait l'objet d'une interdiction d'entrée.

☒ En vertu de l'article 27, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée, l'étranger qui a reçu l'ordre de quitter le territoire ou l'étranger renvoyé ou expulsé qui n'a pas obtempéré dans le délai imparti peut être ramené par la contrainte à la frontière de son choix, à l'exception en principe de la frontière des Etats parties à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique, ou être embarqué vers une destination de son choix, à l'exclusion de ces Etats.

☒ En vertu de l'article 27, § 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée, le ressortissant d'un pays tiers peut être détenu à cette fin pendant le temps strictement nécessaire pour l'exécution de la décision d'éloignement.

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten met inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 17.07.2012.

MOTIF DE LA DECISION

L'intéressé n'est pas en possession d'un passeport valable revêtu d'un visa valable.

L'intéressé n'a pas obtempéré à l'Ordre de Quitter le Territoire avec interdiction d'entrée de 3 ans, qui lui a été notifié le 17.07.2012.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 18.04.2005 ingediend. Deze aanvraag werd definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 03.07.2007. Een bevel om het grondgebied te verlaten 13qq (geldig 15 dagen) werd betekend aan betrokkene op 20.03.2008.

Betrokkene heeft tevens op 13.08.2007 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 28.10.2008. Deze beslissing is op 14.11.2008 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 28.02.2008 een tweede regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 14.12.2011. Deze beslissing is op 28.12.2011 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 31.01.2012 een derde regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 25.02.2013. Deze beslissing is op 13.03.2013 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft tevens op 24.04.2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 18.08.2010. Deze beslissing is op 14.09.2010 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 14.01.2010 een tweede regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 18.08.2010. Deze beslissing is op 14.09.2010 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 06.10.2010 een derde regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 29.03.2012. Deze beslissing is op 05.04.2012 aan betrokkene betekend.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

En application de l'article 7, alinéa 2, de la même loi, il est nécessaire de faire ramener sans délai l'intéressé(e) à la frontière, à l'exception des frontières allemande, autrichienne, danoise, espagnole, estonienne, finlandaise, française, grecque, hongroise, islandaise, italienne, lettonne, liechtensteinoise, lituanienne, luxembourgeoise, maltaise, norvégienne, néerlandaise, polonaise, portugaise, tchèque, slovaque, slovène, suédoise et suisse pour le motif suivant :

L'intéressé réside sur le territoire des Etats Schengen sans visa valable. Il ne respecte pas la réglementation en vigueur. Il est donc peu probable qu'il obtempère à un ordre de quitter le territoire qui lui serait notifié.

L'intéressé refuse manifestement de mettre un terme à sa situation illégale. De ce fait, un retour forcé s'impose.

En effet, l'intéressé a introduit une demande d'asile le 18.04.2005. Cette demande est définitivement clôturée négativement par une décision du CCE le 03.07.2007. L'intéressé a reçu un ordre de quitter le territoire 13qq valable 15 jours le 20.03.2008.

Le 13.08.2007 l'intéressé a aussi introduit une demande de séjour basé sur l'article 9ter de la loi du 15/12/1980. Cette demande a été déclarée irrecevable le 29.10.2008 décision notifiée le 14.11.2008.

Le 28.02.2008 l'intéressé a introduit une 2e demande de séjour basé sur l'article 9ter de la loi du 15/12/1980. Cette demande a été déclarée non fondée le 14.12.2011, décision notifiée le 28.12.2011.

Le 31.01.2012 l'intéressé a introduit une 3e demande de séjour basé sur l'article 9ter de la loi du 15/12/1980. Cette demande a été déclarée non fondée le 25.02.2013, décision notifiée le 13.03.2013.

Le 24.04.2009 l'intéressé a aussi introduit une demande de séjour basé sur l'article 9bis de la loi du 15/12/1980. Cette demande a été déclarée non fondée le 24.04.2009, décision notifiée le 14.09.2010.

Le 14.01.2010 l'intéressé a introduit une 2e demande de séjour basé sur l'article 9bis de la loi du 15/12/1980. Cette demande a été déclarée non fondée le 24.04.2009 décision notifiée le 14.09.2010.

Le 06.10.2010 l'intéressé a introduit une 3e demande de séjour basé sur l'article 9bis de la loi du 15/12/1980. Cette demande a été déclarée irrecevable le 29.03.2012, décision notifiée le 05.04.2012.

L'intéressé est de nouveau contrôlé en situation illégale. Bien qu'ayant antérieurement reçu notification d'une mesure d'éloignement, il est peu probable qu'il obtempère volontairement à cette nouvelle mesure.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

En application de l'article 7, alinéa 3, de la même loi, l'exécution de sa remise à la frontière ne pouvant être effectuée immédiatement, l'intéressé doit être détenu à cette fin ;

Vu que l'intéressé ne possède aucun document d'identité, l'intéressé doit être écroué pour permettre l'octroi par ses autorités nationales d'un titre de voyage.

Bien qu'ayant antérieurement reçu notification d'une mesure d'éloignement, il est peu probable qu'il obtempère volontairement à cette nouvelle mesure ; l'intéressé est de nouveau contrôlé en séjour illégal."

2. Over het voorwerp van de vordering

2.1 In het verzoekschrift wordt het voorwerp van het beroep als volgt omschreven: *“het bevel om het grondgebied te verlaten te willen opheffen die tengevolge van de beslissing van 5 juni 2013 zou kunnen worden uitgevoerd”*. Bij het verzoekschrift voegt de verzoeker een afschrift van de beslissing van 5 juni 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris houdende bevel om het grondgebied te verlaten en vasthouding met het oog op verwijdering.

Ter terechtzitting verduidelijkt de raadsvrouw van de verzoeker dat inderdaad de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd van de beslissing van 5 juni 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten en vasthouding met het oog op verwijdering.

Blijkens de nota met opmerkingen beschouwt ook de verwerende partij de genoemde beslissing van 5 juni 2013 als het voorwerp van de onderhavige vordering.

De Raad sluit zich aan bij de partijen. Het voorwerp van de vordering betreft de beslissing van 5 juni 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris houdende bevel om het grondgebied te verlaten en vasthouding met het oog op verwijdering.

Ter terechtzitting bevestigt de raadsvrouw van de verzoeker tevens uitdrukkelijk dat de onderhavige vordering enkel een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid betreft en geen beroep tot nietigverklaring, zoals ook blijkt uit het opschrift van het verzoekschrift.

2.2 Op pagina zes van het verzoekschrift geeft de verzoeker te kennen dat hij in het kader van de onderhavige vordering ook de schorsing vraagt van de beslissing van 25 februari 2013 inzake zijn derde verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In het beschikkend gedeelte van het voorliggende verzoekschrift vraagt de verzoeker tevens *“de beslissing van 25/02/2013, waartegen tijdig beroep werd ingesteld, te willen schorsen en of nietig verklaren”*. De verzoeker doelt hiermee op de beslissing van 25 februari 2013 houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Uit het opschrift van het onderhavige verzoekschrift blijkt echter niet dat het verzoekschrift een beroep tot nietigverklaring bevat, er wordt immers enkel een *“vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid”* ingediend. Ter terechtzitting bevestigt de raadsvrouw van de verzoeker dat het verzoekschrift enkel een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid betreft. Uit de vage en vrijblijvende vraag om de schorsing *“en/of”* de nietigverklaring te bekomen van de beslissing van 25 februari 2013 kan dan ook geen beroep tot nietigverklaring tegen de genoemde beslissing worden gepuurd. In zoverre de verzoeker middels onderhavig beroep tevens een vordering tot schorsing zou wensen in te stellen tegen de genoemde beslissing van 25 februari 2013, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat deze beslissing op 13 maart 2013 aan de verzoeker werd ter kennis gebracht, hetgeen door de verzoeker in het onderhavige verzoekschrift ook uitdrukkelijk wordt erkend. Bovendien stelt de Raad vast dat een eventuele vordering tot schorsing van de beslissing

van 25 februari 2013 niet ontvankelijk is *ratione temporis*. De vordering is alsdan immers ingediend buiten de overeenkomstig artikel 39/57 van de vreemdelingenwet bepaalde beroepstermijn van dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Ter terechtzitting hiermee geconfronteerd, voert de raadvrouw van de verzoeker hierop geen repliek.

In de mate dat de onderhavige vordering tevens een vordering tot schorsing en/of een beroep tot nietigverklaring zou bevatten van de voornoemde beslissing van 25 februari 2013, is de vordering onontvankelijk.

3. Over de rechtspleging

3.1 Op pagina twee van het onderhavige verzoekschrift vraagt de verzoeker de onderhavige zaak samen te voegen met het hangende beroep ingediend op 12 april 2013 tegen de beslissing houdende de weigering van zijn aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze vraag wordt ook op de terechtzitting herhaald.

De Raad merkt op dat de zaak waarmee de verzoeker de samenvoeging vraagt, nog niet in staat van wijzen is. Het beroep dat de verzoeker indiende tegen de beslissing van 12 april 2013 houdende de onontvankelijkheid van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet is bij de Raad gekend onder het rolnummer 123.989 en bevindt zich blijkens de gegevens waarover de Raad beschikt in het stadium van het neerleggen van de synthesememorie zoals bedoeld in artikel 39/81 van de vreemdelingenwet. Bovendien staat het buiten betwisting dat de verzoeker in de zaak nr. 123.989 enkel een beroep tot nietigverklaring heeft ingesteld. Deze procedure is van een andere aard dan de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. In deze omstandigheden kan de Raad de onderhavige zaak niet samenvoegen met de zaak nr. 123.989 (cf. RvS 16 mei 2012, nr. 219.381; RvS 23 december 2005, nr. 153.182; RvS 12 juli 2002, nr. 109.220). Een goede en effectieve rechtsbedeling vereist in tegendeel dat de Raad eerst uitspraak doet over de onderhavige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld tegen de verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Op de vraag van de verzoeker om de zaak samen te voegen met het hangende annulatieberoep tegen de beslissing van 25 februari 2013, kan dan ook niet worden ingegaan.

3.2 In de mate dat in het onderhavige verzoekschrift zou kunnen worden gelezen dat de verzoeker bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de versnelde behandeling vraagt van het hangende beroep tot nietigverklaring in de zaak met rolnummer 123.989, wijst de Raad er op dat er hem geen enkele wettelijke bepaling bekend is die voorziet in dergelijke mogelijkheid. Artikel 39//85 van de vreemdelingenwet is op dit punt duidelijk en voorziet enkel in de mogelijkheid voor de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend - en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken - om bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 van de vreemdelingenwet te verzoeken dat de Raad zijn hangende schorsingverzoek zo snel mogelijk behandelt, in welk geval de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing samen worden behandeld.

De Raad kan *in casu* echter enkel vaststellen dat de verzoeker nagelaten heeft om binnen de wettelijk bepaalde beroepstermijn een vordering tot schorsing in te dienen van de voornoemde beslissing van 25 februari 2013. Bovendien dient een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen krachtens artikel 44 van het Koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij een afzonderlijk verzoekschrift te worden ingediend, hetgeen *in casu* niet is gebeurd.

De verzoeker kan dan ook niet de versnelde behandeling vragen van het hangende beroep tot nietigverklaring. De Raad kan zich in het kader van het onderhavige beroep niet uitspreken over het beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de beslissing van 25 februari 2013 houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

4. Over de ontvankelijkheid van de vordering

4.1 Ten aanzien van de vasthouding met het oog op verwijdering

De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 29, tweede lid, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

Voor zover de verzoeker zich met onderhavige vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van bovenvermelde bepalingen enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad dient derhalve samen met de verwerende partij in de nota met opmerkingen vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre tevens de maatregel tot vrijheidsberoving wordt aangevochten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

De Raad is derhalve evenmin bevoegd om *“te bevelen dat verzoeker onmiddellijk wordt vrijgelaten nu hij onwettig vastzit”*, zoals de verzoeker in het beschikkend gedeelte van het verzoekschrift vordert.

4.2 Ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten

In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van niet-ontvankelijkheid van de vordering op wegens het ontbreken van het wettelijk vereiste belang. Volgens de verwerende partij beschikt zij in het kader van artikel 7, eerste lid, 1° en 12° van de vreemdelingenwet niet over een discretionaire bevoegdheid en gaat het *in casu* bovendien om een herhaald bevel, zodat de schorsing van de bestreden beslissing de verzoekende partij geen enkel nut kan opleveren.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat de verwerende partij, nadat de bevelen om het grondgebied te verlaten van 20 maart 2008 en 17 juli 2012 werden getroffen, op 18 januari 2013 is overgegaan tot de intrekking van de beslissing van 26 oktober 2012 waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. In de gegeven omstandigheden lijkt op het eerste gezicht niet dat er sprake is van een louter herhaald bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad merkt bovendien op dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het is echter aan de verzoeker om dergelijke schendingen aan te brengen en concreet uiteen te zetten. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). In zijn verzoekschrift voert de verzoeker een schending aan van de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM.

Deze vaststellingen volstaan om de vordering in de huidige stand van het geding *prima facie* ontvankelijk te beschouwen in de mate dat ze gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid, opgeworpen door de verwerende partij, wordt dienvolgens verworpen.

5. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

5.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Çakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

5.2. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt betreffende het van rechtswege schorsend effect van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

5.3. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen.

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

Artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt. (...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

5.4. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatie gebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

5.5. *In casu* werd het beroep ingesteld binnen de door artikel 39/83 van de vreemdelingenwet voorziene termijn van vijf dagen waardoor de gedwongen tenuitvoerlegging, die blijkt uit het faxbericht van het terzake bevoegde bureau van de Dienst Vreemdelingenzaken nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, minstens van rechtswege geschorst tot op het ogenblik van de uitspraak van onderhavig arrest.

6. Over de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging

6.1. Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

6.2. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het

verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

6.2.1. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker sedert 5 juni 2013 van zijn vrijheid werd beroofd. Het lijkt aannemelijk dat de behandeling van een eventuele vordering tot schorsing en nietigverklaring te laat zou komen waardoor het rechtsmiddel zijn effectiviteit dreigt te verliezen. De verwerende partij betwist overigens in haar nota met opmerkingen het dringend karakter van de vordering niet.

6.2.2. Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

6.3. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

6.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

6.3.2. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

6.3.3. In het voorliggende verzoekschrift voert de verzoeker onder andere de schending aan van de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM.

6.3.3.1 Betreffende de opgeworpen schending van artikel 6 van het EVRM hanteert het EHRM een autonome, van nationale rechtsstelsels onafhankelijke, uitleg bij de bepaling van de reikwijdte van dit artikel. Daarbij wordt onder meer gekeken naar de belangen die voor de procespartij op het spel staan, de complexiteit van de wetgeving en de procedure en de mate waarin de procespartij in staat is om zichzelf effectief te verdedigen. De diverse waarborgen van een eerlijk proces, zoals gegarandeerd door artikel 6 van het EVRM, gelden bij de vaststelling van “civil rights and obligations” (“burgerlijke rechten en verplichtingen”) en ter zake van een “criminal charge” (“strafvervolging”). De uitleg van de zojuist genoemde termen is derhalve bepalend voor de vraag of men zich op de garanties van artikel 6 van het EVRM kan beroepen. Onder civil rights and obligations vallen volgens autonome Straatsburgse uitleg vrijwel alle civielrechtelijke en bestuursrechtelijke geschillen. Het gaat hierbij om naar nationaal recht erkende of verdedigbare rechten en verplichtingen, waarbij niet doorslaggevend is of een geschil naar nationaal recht als civielrechtelijk wordt gezien. Dit betekent dat vrijwel alle geschillen onder het toepassingsbereik van artikel 6 van het EVRM vallen, met uitzondering van geschillen over politieke rechten als het kiesrecht, geschillen met betrekking tot de toelating en verwijdering van vreemdelingen, fiscale procedures en (arbeidsrechtelijke) geschillen van ambtenaren voor zover naar nationaal recht toegang voor deze categorie van ambtenaren tot de rechter uitdrukkelijk is uitgesloten en deze uitsluiting op objectieve gronden van staatsbelang gerechtvaardigd kan worden. In casu wordt door de verzoekende partij op het eerste gezicht niet aangetoond dat zij zich dienstig kan beroepen op artikel 6 van het EVRM. Er kan niet ontkend worden dat huidig geschil betrekking heeft op toelating en de verwijdering van vreemdelingen.

De verzoeker kan zich op het eerste gezicht *in casu* niet dienstig beroepen op een schending van artikel 6 van het EVRM.

Waar de verzoeker opmerkt dat hij een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend tegen de beslissing waarbij zijn verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd afgewezen, merkt de Raad op dat de verzoeker de mogelijkheid heeft om zich in deze procedure bij de Raad te laten vertegenwoordigen door een advocaat. De huidige bestreden beslissing maakt dan ook niet dat de verzoeker de toegang tot de rechter zou worden ontzegd in zijn zaak tegen de voornoemde beslissing.

Er is *prima facie* geen schending van artikel 6 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

6.3.3.2 De verzoeker beroept zich blijkens het voorliggende verzoekschrift tevens op een schending van artikel 8 van het EVRM.

Samen met de verwerende partij merkt de Raad op dat de verzoeker in het onderhavige verzoekschrift geen toelichting verschaft omtrent de wijze waarop de bestreden beslissing zijn privé-, familie- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zou schenden.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De Raad stelt evenwel vast dat de verzoeker *in casu* niet toelicht in welke mate hij over enig privéleven, familie- of gezinsleven beschikt dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Evenmin licht de verzoeker toe op welke wijze de bestreden beslissing een inbreuk vormt op de bescherming verleend bij artikel 8 van het EVRM.

In de mate dat de verzoeker al op ontvankelijke wijze een schending van artikel 8 van het EVRM zou hebben aangevoerd, stelt de Raad vast dat de verzoeker op het eerste gezicht geen schending van deze verdragsrechtelijke bepaling aannemelijk maakt.

6.3.3.3 De verzoeker voert tevens een schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen".

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

De Raad verwijst naar vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM waarin wordt gesteld dat een gevreesde behandeling een minimum niveau van hardheid moet bereiken vooraleer het valt onder de werkingssfeer van artikel 3 van het EVRM (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220).

De beoordeling van het vereiste minimumniveau van hardheid is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk*, § 108 in fine).

Specifiek met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden, zoals ook de verzoeker te dezen doet, argumenteerde het Hof dat: *“given the fundamental importance of Article 3 (art. 3) in the Convention system, the Court must reserve to itself sufficient flexibility to address the application of that Article (art. 3) in other contexts which might arise. It is not therefore prevented from scrutinising an applicant's claim under Article 3 (art. 3) where the source of the risk of proscribed treatment in the receiving country stems from factors which cannot engage either directly or indirectly the responsibility of the public authorities of that country, or which, taken alone, do not in themselves infringe the standards of that Article (art. 3). To limit the application of Article 3 (art. 3) in this manner would be to undermine the absolute character of its protection. In any such contexts, however, the Court must subject all the circumstances surrounding the case to a rigorous scrutiny, especially the applicant's personal situation in the expelling state.”* (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, *D v. Verenigd Koninkrijk*, par. 49).

Hoewel het Hof oordeelde dat de omstandigheid dat de uitwijzing van een vreemdeling de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, op zich niet genoeg is om aanleiding te geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM en het Hof eveneens oordeelde dat artikel 3 van het EVRM geenszins waarborgt dat een vreemdeling op het grondgebied van een Verdragsluitende Staat mag blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst, kan *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 49).

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt tevens dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM meer betreft dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Conform haar vaste rechtspraak heeft het Hof immers oog voor alle omstandigheden die de specifieke zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Aldus motiveert het Hof in haar beslissingen, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling heden zich niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst. (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. *Karara v. Finland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, *SCC v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, *Henao v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, *Ndangoya v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, *Amegnigan v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, *Aoulmi v. Frankrijk*, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, *Yoh-Ekale Mwanje v. België*, par. 81 e.v. Specifiek m.b.t. de beschikbaarheid van psychiatrische behandeling in het land van herkomst zie EHRM 6 februari 2001, nr. 44599/98, *Bensaid v. Verenigd Koninkrijk*, par. 32-41; EHRM 13 oktober 2011, nr. 10611/09, *Husseini v. Zweden*, par. 88-94; EHRM 20 oktober 2011, nr. 55643/09, *Samina v. Zweden*, par. 56-61 en EHRM 10 april 2012, nr. 60286/09, *Balogun v. Verenigd Koninkrijk*, par. 33 en EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, *Nacic e.a. v. Zweden*, par. 52-55 en par. 86).

Aldus neemt het EHRM tevens de behandelingsmogelijkheden en de sociale omkadering van de betrokkene in het land waarnaar deze zal verwijderd worden mee in de beoordeling van het hoger besproken minimum niveau van hardheid dat moet worden bereikt vooraleer de gevreesde slechte behandeling valt onder de werkingssfeer van artikel 3 van het EVRM.

Inzake dit minimum niveau van hardheid hanteert het EHRM een strenge lijn. Slechts in zeer uitzonderlijke situaties sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM omwille van de medische toestand een betrokkene (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 49).

In de zaak N. vs het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, § 42, 43, 44 en 45, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principiearrest geeft het Hof een overzicht van haar jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. v. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waaruit zij vervolgens duidelijk de principes vaststelt die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. Vervolgens past het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zetelend in Grote Kamer deze principes toe op de haar voorliggende zaak (§ 46, 47, 48, 49, 50 en 51).

De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. v. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De zaak N. v. The United Kingdom handelde over de uitzetting van een HIV-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ("a very exceptional case"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De Grote Kamer handhaafde de hoge drempel die door D. v. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. In casu oordeelde het Hof dat uit de beschikbare informatie bleek dat antiretrovirale middelen in principe beschikbaar zijn in Oeganda - al geraakten ze wegens een gebrek aan middelen vaak maar bij de helft van de personen die deze nodig hadden - en zouden ze niet beschikbaar zijn in verzoeksters rurale streek van afkomst en zou ze deze middelen naar eigen zeggen niet kunnen betalen noch zou zij op de steun en zorg van de in Oeganda aanwezige familieleden kunnen rekenen. Op het moment van de behandeling van de zaak was haar gezondheidstoestand niet kritiek, de snelheid van haar achteruitgang was volgens het Hof onderhevig aan een bepaalde graad van speculatie. De Grote Kamer kwam tot de conclusie dat er geen sprake was van de zeer uitzonderlijke omstandigheden zoals in voornoemd arrest D. v. The United Kingdom en besloot dat haar uitzetting niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. v. The United Kingdom te behouden. Door zelf een overzicht van haar rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM vereist dat de verzoeker er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggesteerd, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en dat diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt ertoe gehouden is zijn beweringen te staven met een begin van bewijs (RvS 24 januari 2007, nr.167.854). De Raad zal dan ook onderzoeken of de verzoeker *in casu* op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat hij geschaad is in één van zijn rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Ter ondersteuning van zijn grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM verwijst de verzoeker naar zijn medische toestand op basis waarvan hij in België een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend waarin twee eerdere beslissingen vernietigd cq. ingetrokken werden en waarbij thans een nieuwe beslissing is genomen waartegen hij een annulatieberoep heeft ingesteld bij de Raad. De verzoeker betoogt als volgt:

“Hij is ernstig ziek en zijn aanvraag tot verblijf op grond hiervan werd nog niet zorgvuldig behandeld er is nooit nagegaan of hij inderdaad toegang heeft in het land van herkomst van de nodige medische zorgen. En of hij daar afdoende kan geholpen worden.

Zelfs als men zou vaststellen dat zijn leven hier niet onmiddellijk in gevaar is dan nog zal met moeten onderzoeken als hij teruggestuurd wordt of zijn leven op dat ogenblik dan niet in gevaar zal zijn omdat hij geen toegang heeft tot de nodige medicatie waardoor de toestand wel kan ernstig escaleren en tot een ernstig risico leiden.

Dit is nooit onderzocht.

(...)

Indien verzoeker nu zou teruggestuurd worden zou dit een reëel risico inhouden voor zijn leven en zijn fysieke integriteit of zelfs een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Dat dit tot op heden niet voldoende onderzocht is en dat het juist mede om deze redenen is dat er beroep werd ingesteld. Zie beroep dat wordt bijgevoegd, dit tegen de beslissing van 25/05/2013, een beroep gekend bij uw Raad onder het nummer 123.989).”

De Raad wijst er op dat uit de bestreden beslissingen, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, op het eerste gezicht genoegzaam blijkt dat met de aanvragen die de verzoeker indiende tot het bekomen van een verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd rekening gehouden. Immers vermeldt de bestreden beslissing de volgende redengeving: *“Betrokkene heeft tevens op 13.08.2007 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 28.10.2008. Deze beslissing is op 14.11.2008 aan betrokkene betekend. Betrokkene heeft op 28.02.2008 een tweede regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 14.12.2011. Deze beslissing is op 28.12.2011 aan betrokkene betekend. Betrokkene heeft op 31.01.2012 een derde regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 25.02.2013. Deze beslissing is op 13.03.2013 aan betrokkene beteken”*. Deze vaststellingen zijn in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier.

Met betrekking tot de laatstgenoemde beslissing van 25 februari 2012 stelt de Raad vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft geoordeeld dat uit het door de verzoekers voorgelegde medisch getuigschrift niet blijkt dat de verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of zijn land van verblijf, zodat niet bewezen is dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op artikel 3 van het EVRM. De gemachtigde verwijst naar een advies van de ambtenaar-geneesheer van 20 februari 2013 waarin vastgesteld wordt dat de verzoeker mogelijks lijdt aan recidiverende psychoses, depressie en een psychosomatisch toestandsbeeld met conversieparalyse links, doch dat deze psychiatrische problematiek geen onmiddellijk gevaar inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit van de verzoeker en er momenteel geen risico is op een onmenselijke en vernederende behandeling zelfs indien er geen adequate medische zorgen beschikbaar zouden zijn in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. De ambtenaar-geneesheer specificeert verder dat het niet gaat om een kritieke gezondheidstoestand of een zeer vergevorderd stadium van de ziekte, dat er nergens een formele bevestiging door beschermingsmaatregelen blijkt en dat er geen nood is aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht. Met betrekking tot artikel 3 van het EVRM verschaft de gemachtigde de volgende nadere beoordeling: *“Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 20.02.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen*

achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§ 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42). Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten. Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft". Hoewel deze beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris geen effectief onderzoek inhoudt naar de behandelingsmogelijkheden in verzoekers land van herkomst, blijkt wel dat de overheid *in casu* wel een onderbouwde beoordeling heeft gemaakt van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM en dat bij deze beoordeling ook nader wordt ingegaan op het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen adequate medische zorgen zouden beschikbaar zijn in het land van herkomst. De gemachtigde verwijst naar rechtspraak van het EHRM en is van oordeel dat de gezondheidstoestand van de verzoeker manifest niet dermate kritiek en vergevorderd is dat een terugkeer naar het land van herkomst en het eventuele gebrek aan behandeling aldaar voor hem een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling zou teweeg brengen. De verzoeker beperkt zich *in casu* tot het verwijzen naar zijn verzoekschrift inzake het beroep dat hij tegen deze beslissing van 25 februari 2013 instelde. Nog los van de vraag of de verzoeker *in casu* dienstig kan verwijzen naar het verzoekschrift in de zaak met rolnummer 123989 aangezien de aldaar bestreden beslissing niet het voorwerp uitmaakt van het onderhavige beroep, stelt de Raad vast dat de verzoeker op het eerste gezicht noch in het voorliggende verzoekschrift, noch in het beroepschrift dat hij bijvoegt, waarin hij trouwens geen schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, aannemelijk maakt dat deze beoordeling onjuist of onredelijk zou zijn. Hij verwijst naar het bij zijn verblijfsaanvraag gevoegde medisch attest, doch hiermee toont hij nog niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris onjuist of onredelijk zou zijn temeer daar dit attest van 4 januari 2012 met betrekking tot de gevolgen bij een eventuele stopzetting van de behandeling enkel vermeldt dat de psychoses van de verzoeker zouden verergeren, hetgeen op het eerste gezicht en gelet op de hoger besproken rechtspraak van het EHRM onvoldoende is om beschouwd te kunnen worden als een dermate uitzonderlijke en zwaarwichtig gezondheidstoestand dat er de dwingende humanitaire redenen zijn die pleiten tegen de uitwijzing.

Bovendien verliest de verzoeker uit het oog dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van zijn tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wel degelijk een uitvoerig onderzoek heeft gevoerd naar de behandelingsmogelijkheden alsook naar de toegankelijkheid tot medische zorgen en de sociale omkadering voor de verzoeker in zijn land van herkomst. Met name heeft de ambtenaar-geneesheer in een advies van 7 december 2011 het volgende onderzoek gevoerd:

"De vraag stelt zich naar de behandelingsmogelijkheden in Nepal.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze Informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) :

- <http://www.noh.ora.np/>
- [http://en.wikipedia.org/wiki/List of hospitals in Nepal](http://en.wikipedia.org/wiki/List_of_hospitals_in_Nepal) <http://mhl.ora.np/>
- <http://www.nepalmentalhealth.org/>
- <http://www.unfpa.org/sowmv/resources/docs/librarv/R085> MQHNEPAL 2009 EssentialDruas Medicine s.pdf
- <http://www.nepalphysio.org.np/>
- Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank :

- van International SOS² van 15/07/2010 met uniek referentienummer 3160

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat er in Nepal meerdere ziekenhuizen zijn, zowel publieke als privéziekenhuizen. Zij zijn gespecialiseerd in bepaalde domeinen, zo zijn er psychiatrische ziekenhuizen en ook een orthopedisch ziekenhuis. Er zijn psychiaters in Nepal. Zo is er het Mental Hospital Lagankhei waar psychiaters werken en het Tribhuvan University teaching Hospital te Katmandu waar psychiaters en neurologen werken. Er zijn ook orthopedisten in Nepal. Er is ook een specifieke orthopedische kliniek, de Nepal Orthopedie Hospital.

Er zijn ook physiotherapeuten in Nepal ook al behoeft de mobilisatie en de reactivatie van betrokkene niet noodzakelijk professionele begeleiding.

Neuroleptica en anxiolytica zijn beschikbaar in Nepal. Antidepressiva zijn beschikbaar in Nepal. Zo is Redomex voorradig (=amitryptiline) zie essential drugs list p.14 wat betrokkene nu neemt. Er is ook Fluoxetine, een antidepressivum zie essential drugs list p.14."

De ambtenaar-geneesheer heeft in zijn beslissing, die thans definitief is nu het beroep dat de verzoeker hiertegen instelde werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 78.833 van 5 april 2012, tevens een onderzoek gevoerd naar de toegankelijkheid tot de medische en de sociale omkadering voor de verzoeker in Nepal:

"In Nepal bestaat er zowel een publieke gezondheidszorg als een private. De private gezondheidszorg is niet toegankelijk voor de armen en gemarginaliseerden van de maatschappij. De ziekenhuizen liggen ook voornamelijk in geurbaniseerde gebieden. De private sector is wel de grootste provider van teriële zorg.

In het publieke systeem worden de primaire zorgen voorzien door overheidsziekenhuizen, PHC-centers en Health centers. Health Posts en Sub-health posts. Daarnaast zijn er ook verschillende Primary health Care outreach Clinics.

Op 7 oktober heeft de Nepalese overheid Essential Health Services gratis gemaakt in alle health posts en subhealth posts voor alle Nepalezen. Doel is basisgezondheidszorg naar de armen en de uitgestoten van de maatschappij te brengen.

Er wordt geen bijdrage gevraagd voor inschrijving en de 32 essentiële medicijnen, die verkrijgbaar zijn in de health posts, en de 22 essentiële medicijnen, die verkrijgbaar zijn in de sub-health-posts zijn gratis. Ze plannen om dit project nog uit te breiden naar de PHC centers en de districtziekenhuizen. Dit gebeurde in januari 2009. Dit betekent dat de Nepalezen ook gratis terecht kunnen in deze gezondheidsinstellingen. Ook de medicatie is gratis.

Daarnaast is er nog een tweede programma, begonnen in 2006, dat gratis dringende zorgen en inpatient zorgen voorziet voor armen, kwetsbaren, ouderen (in PHC centers en districtziekenhuizen). De medicatie die betrokkene neemt staat op de Essential List of Medicines 2009 en is verkrijgbaar in PHC. Betrokkene legt verder geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat hij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Nepal - het land waar hij tenslotte ruim 36 jaar verbleef- geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en voor (tijdelijke) financiële hulp.

De financiële toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen is bijgevolg voldoende gegarandeerd. Verder kan betrokkene zich ook richten tot IOM die Nepalezen begeleidt bij hun terugkeer naar en herintegratie in Nepal. "

De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij louter stelt dat nooit werd onderzocht of hij in zijn land van herkomst toegang heeft tot de nodige medische zorgen en of hij daar afdoende kan worden geholpen. De verzoeker toont bovendien op geen enkele wijze de kennelijke onredelijkheid of onjuistheid aan van deze beoordeling, waaruit blijkt dat in Nepal de gepaste medicatie verkrijgbaar en toegankelijk is en dat er aldaar ook adequate behandeling en begeleiding mogelijk en toegankelijk is voor de verzoeker en dit met betrekking tot de psychiatrische aandoening waaraan hij lijdt. De verzoeker maakt evenmin concreet aannemelijk dat deze beoordeling thans niet meer actueel zou zijn of dat zijn aandoening sedertdien dermate zou zijn geëvolueerd dat de hierboven beschreven behandelingsmogelijkheden niet meer zouden volstaan derwijze dat zich actueel een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling manifesteert.

De Raad stelt vast dat de verzoeker, gelet op de concrete elementen van de zaak en de hierboven besproken beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris die zich in het administratief dossier bevinden, in het kader van zijn onderhavige vordering niet aannemelijk maakt dat er in zijn land

van herkomst geen behandeling is voor de aandoening waaraan hij lijdt, noch dat deze behandeling er voor hem niet toegankelijk zou zijn. De verzoeker maakt op het eerste gezicht dan ook niet concreet aannemelijk dat zijn medische toestand dermate uitzonderlijk en zwaarwichtig is dat er dwingende humanitaire redenen zijn die pleiten tegen de uitwijzing. De loutere bewering dat de uitwijzing een reëel risico zal inhouden voor zijn leven en zijn fysieke integriteit of zelfs een reëel risico zal inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, is geenszins voldoende om een daadwerkelijke schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

Prima facie wordt niet aangetoond dat de uitwijzing van de verzoeker, gezien zijn medische toestand, een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is op het eerste gezicht niet aannemelijk gemaakt.

6.3.3.4 *In casu* wordt door de verzoeker op het eerste gezicht geen schending van de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Derhalve heeft hij op het eerste gezicht geen verdedigbare grief aangevoerd in de zin van artikel 13 van het EVRM.

6.3.4 In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet is voldaan aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

6.4 Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, wat concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

6.4.1. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

6.4.2. De Raad stelt vast dat de verzoeker in het onderhavige verzoekschrift geen afzonderlijke uiteenzetting wijdt aan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de bestreden beslissing hem zou berokkenen. Het verzoekschrift bevat enkel een betoog met betrekking tot de hoger besproken schendingen van de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM waaruit de verzoeker op directe wijze afleidt dat voldaan zou zij aan de tweede en de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan. Ter terechtzitting verwijst de raadsvrouw van de verzoeker naar het voorliggende dossier en stelt zij dat de gevolgen bij een terugkeer voor de verzoeker, gezien zijn ziekte, evident ernstig zullen zijn. Nog daargelaten de vraag of de verzoeker op ontvankelijke wijze het door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen vastgestelde gebrek aan een uiteenzetting met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan herstellen door louter te verwijzen naar de stukken van het dossier, merkt de Raad op dat de verzoeker zowel in het

verzoekschrift als ter terechtzitting in het kader van de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel verwijst naar de middelen die werden uiteengezet en die zijn medische problematiek betreffen. De Raad heeft hogerop echter reeds vastgesteld dat de verzoeker dienaangaande geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt.

Op grond van de hiervoor aangehaalde cumulatieve vereiste en gelet op de vaststelling dat *prima facie* geen verdedigbare grief werd aangevoerd (RvS 12 september 2002, nr. 110.183), volstaat een verwijzing in de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel naar de aangevoerde middelen, evenwel niet. Evenmin komt het aan de Raad toe om zelf uit het door de verzoeker aangebrachte betoog af te leiden waarin nu juist de ernst van het vermeende nadeel bestaat, laat staan dat de Raad de herstelbaarheid ervan zou kunnen onderzoeken.

Bijgevolg volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog op generlei wijze enig moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoeker wordt aangetoond. De verzoeker maakt niet concreet dat hij een ernstig, laat staan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Er wordt geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

6.5 Uit wat voorafgaat volgt dat niet is voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

7. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet, zal de beslissing over het rolrecht of de vrijstelling van het rolrecht desgevallend worden onderzocht in een later stadium van de procedure.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend en dertien door:

mevr. D. DE GROOTE

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

C. DE GROOTE